

„Jeesus Kristus on sama, eilen, tänään ja iankaikkisesti.” (Hebr. 13.8)

KIERTOKIRJE

Syyskuu 2009

„Niin pitäköön jokainen meitä Kristuksen käskyläisinä ja Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoina.” (1.Kor. 4:1)

Kyllä, hyvin sanottu, Paavali: „Niin pitäköön jokainen meitä...” Mikä sitten on, kun lähes kaikki pitävät meitä itsensä nimeäminä apostoleina ja opettajina? Myös hänelle kävi niin (2.Kor. 6:8), kuitenkin se ei muuta mitään jumalallisen kutsumisen ja lähettämisen kohdalla. Huolimatta siitä, mitä ihmiset ajattelevat tai sanovat: *„Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi.”* (Jae 2), kirjoittaa Paavali edelleen.

Meidän täytyy tarkastella armonajan alkua, tietääksemme, mitä ja miten on tapahduttava loppua loppuksi. Johannes Kastajalle tuli Jumalan Sana (Luuk. 3:2); hän tiesi, mitä olivat hänen kutsumuksensa ja palvelustehtävänsä. Hän oli luvattuna tienvalmistajana Jumalan lähettämä (Jes. 40:3; Mal. 3:1), jonka kautta kaikkien piti tulla uskoon (Joh. 1:6-7). Myös Pietari tiesi, mihin Herra oli hänet kutsunut (Matt. 4:18-20) ja määrännyt (Apt. 15:7). Hänelle Herra oli jopa sanonut: *„Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet!”* (Matt. 16:19). Kun hän astui esiin helluntai-päivänä, saarnasi parannusta ja kastetta Herran Jeesuksen Kristuksen Nimeen, asetti hän siten ainoan pätevän mallin koko uustestamentillista seurakuntaa varten.

Paavali sai korvin kuultavan kutsumisen ylösnousseelta Herralta ja tiesi samoin, mikä hänen palvelustehtävänsä oli (Apt. 9:15; Apt. 22:6-21). Sen tuntee jo siitä, miten hän esittelee itsensä jokaisessa kolmessatoista kirjeessään. Hänen tehtävänsä oli, tuoda esiin uustestamentilliselle seurakunnalle koko Jumalan neuvopäätös (Apt. 20). Hän todistaa, että hän kutsumisensa yhteydessä kuuli Herran äänen omalla hebrealaisella äidinkielellään, joka sanoi hänelle: *„...Ja minä pelastan sinut sekä oman kansani että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.”* (Apt. 26:17-18). Niin kuin jokainen, joka on vastaanottanut jumalallisen kutsumisen, tiesi myös hän, mitä Herra oli pelastussuunnitelmansa vastaten määrännyt hänelle, ja toteutti sen.

Nooasta on kirjoitettu: *„Ja Nooa teki näin; aivan niin kuin Jumala hänen käski tehdä, niin hän teki.”* (1. Moos. 6:22). Voimme käydä koko Vanhan testamentin lävitse:

Aabraham, Mooses, Joosua, Elia, Elisa, Daavid, Salomo ja kaikki muut tekivät tarkalleen sen, mitä Herra antoi heidän tehtäväkseen.

Mooseksesta sanotaan samoin, että hän *„teki kaiken, niin kuin Herra oli häntä käsenyt; niin hän teki.”* (2.Moos. 40:16). Sen jälkeen luetellaan yksityiskohdat, joita hän noudatti *„niin kuin Herra oli Moosesta käsenyt.”* Siitä eteenpäin meille kuvataan yhteistyöstä hänen, valtuutettuna profeettana, ja niiden välillä, jotka asetettiin hänen rinnalleen: *„Aivan niin kuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut, niin olivat israelilaiset tehneet kaiken sen työn. Ja katso Mooses katseli kaikkea työtä, ja katso, he olivat tehneet sen niin, kuin Herra oli käsenyt; niin he olivat tehneet. Silloin Mooses siunasi heidät.”* (2. Moos. 39:42-43). Siltä näyttää yhä tänä päivänä todellinen Jumalan palvelijoiden yhteistyö!

Saarnassa ‘Tehdä Jumalalle palvelus ilman, että se on Hänen tahtonsa’ 18.heinäkuuta 1965 on veli Branham puhunut heistä, jotka ilman kutsumista ja lähettämistä ajattelevat tekevänsä Jumalalle palveluksen. He ovat todellinen este seurakunnassa ja Jumalan valtakunnassa, sillä he eivät pysy Hänen määräyksissään ja ohjeissaan.

Hebr. 3:5-6 on: *„Ja Mooses tosin oli ‘palvelijana uskollinen koko hänen huoneessansa’, todistukseksi siitä, mikä vastedes piti sanottaman, mutta Kristus on uskollinen Poikana, hänen huoneensa haltijana; ja hänen huoneensa olemme me, jos loppuun asti pidämme vahvana toivon rohkeuden ja kerskauksen.”*

Elian kohdalla sitä korostetaan erityisesti: *„Ja kun tuli hetki, jolloin ruokauhri uhrataan, astui profeetta Elia esille ja sanoi: ‘Herra, Aabrahamin, Iisakin ja Israelin Jumala tulkoon tänä päivänä tietäväksi, että sinä olet Jumala Israelissa ja että minä olen sinun käskystäsi tehnyt kaiken tämän.’* (1.Kun. 18:36).

Veli Branham voi viitata siihen, mitä hänelle sanottiin taivaallisen lähetin kautta 7. toukokuuta 1946, ja toteutti tehtävän niin, kuin se oli hänelle määrätty. Hänen ainutlaatuisen profeettallisen palvelustehtävänsä kautta täyttyi jumalallinen pelastushistoria lopunajassa (Mal. 3:23-24; Matt. 17:11; Mk 9:12 mm.). Näin kuuluivat sanat, jotka kajahtivat taivaasta 11. kesäkuuta 1933 Ohio-joella: **„Niin kuin Johannes Kastaja lähetettiin ennen Kristuksen ensimmäistä tulemista, niin on sanoma, joka sinulle annettiin, edeltävä Kristuksen toista tulemista.”**

Herra odottaa jokaisen todellisen Jumalan palvelijan täyttävän Hänen käskynsä, niin kuin Hän on ne määrännyt. Sentähden minä matkustan yhä edelleen säännöllisesti kaikkeen maailmaan ja saarnaan Sanaa, niin kuin Hän on sen minulle 47 vuotta sitten sanonut: **„Minä lähetän sinut toisiin kaupunkeihin julistamaan Sanaani.”** Jumala palkitsee uskollisuuden, uskollisuuden Sanalle, uskollisuuden tehtävälle. Siihen kuuluu myös hengellisen ruuan jakaminen sen palvelustehtävän jatkona, joka veli Branhamille uskottiin.

Onhan Herra itse sanonut Matt. 24:45:ssä takaisinpaluunsa ajan yhteydessä Ylkänä: „*Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen palvelija, jonka hänen herransa on asettanut pitämään huolta palvelusväestään, antamaan heille ruokaa ajallansa?*” Myös tämän Sanan täytyi käydä täytäntöön. Hengellinen ruoka, paljastettu Sana, täytyy jakaa. Sentähden Hän odottaa kaikilta veljiltä, jotka nyt viimeisessä seurakuntajaksossa jakavat hengellistä ruokaa ja ovat osallisia suoranaiseen tehtävään, tarkkaa toteuttamista, täydellistä sopusointua paljastetun Sanan kanssa ja harmonista yhteistyötä keskenään. Vain siten voi uskovien yhteys ja täydellinen ennalleen asettaminen tulla suoritetuksi, minkä täytyy tapahtua, ennen kuin Herra Jeesus voi tulla takaisin (Apt. 3:20-21).

Kuitenkin, kun kaiken täytyy seurakunnassa tulla sellaiseksi kuin oli alussa, silloin tämä koskee myös palvelustehtäviä paikallisseurakunnassa. Veljet ovat tehneet matkoja muihin maihin, olematta valtuutettuja siihen, ja he ovat esittäneet oman versionsa, niin että on syntynyt kaaos. Antiokiassa oli silloin jopa profeettoja ja opettajia, kuitenkin heidän pitäessään jumalanpalveluksia he paastosivat ja rukoilivat, Pyhä Henki puhui: „*Erota minulle kuitenkin Barnabas ja Saulus sitä työtä varten, johon Minä olen heidät kutsunut.*” Se oli NÄIN SANOO HERRA, ja Jumala oli heidän kanssaan. Kaikkien veljien paikallisseurakunnissa tulisi pysyä siinä, missä he ovat, ellei sitten Herra itse puhu kutsumista ja lähettämistä.

Matt. 11:7-19 selventää Jeesus perusteellisesti Johanneksen palvelustehtävän ja kysyy: „*Vai mitä te lähditte katsomaan? Profeettaako katsomaan? Totisesti, minä sanon teille: hän on enemmän kuin profeetta.*” (Jae 9). Herra näyttää meille tämän palvelustehtävän täyttymisen Mal. 3:1:stä ja sanoo: „*Totisesti minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja; mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän.*” (Jae 11) - siis enemmän kuin profeetta, mutta ei enempää kuin kaikki muut uskovat. Kaikki profeetat ovat julistaneet Messiaan tuloa, edeltäkävijä on Hänet esitellyt ja oman palvelustehtävänsä kautta asettanut sillan sen välille, mitä profeetat ovat profetoineet Vanhassa Testamentissa ja Uuden Testamentin välille (Luuk. 16:16). Johannes Kastaja on julistanut taivasten valtakuntaa (Matt. 3) ja ensimmäiset uskovat helluntaipäivänä menivät Pyhän Hengen vuodattamisen kautta Jumalan valtakuntaan sisälle.

Aivan samoin kuin Johannes Kastaja, samoin kuin Pietari ja Paavali myös veli Branham oli huomattavasta palvelustehtävästään huolimatta ihminen kuten mekin. Eliasta sanotaan: „*Elias oli ihminen, yhtä vajavainen, kuin mekin, ja hän rukoili rukoilemalla, ettei sataisi; eikä satanut maan päällä kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen. Ja hän rukoili uudestaan, ja taivas antoi sateen, ja maa kasvoi hedelmänsä.*” (Jaak. 5:17-18). Kaikki jumalanmiehet rukoilivat, mutta ketään ei rukoiltu. Joka tekee ihmisestä enemmän kuin hän on -nimittäin ihminen - joutuu petoksen hengen viettelemäksi. Vain Jumalan Sanan tähden, joka oli tullut pyhitetyille miehille, heitä nimitettiin jumaliksi (Joh. 10:35-36), he ovat silti pysyneet

ihmisinä, ja te kuollette, niin kuin ihmiset kuolevat (Ps. 82:6-7). Vain koska Jumalan Sana on asetettu meihin jumalallisena siemenenä, me olemme uudestisyntyneitä ja tulleet Jumalan lapsiksi, mutta pysymme kuitenkin ruumiimme muuttamiseen saakka tavallisina kuolevaisina ihmisinä (Fil. 3:21; Room. 11 mm.).

Meidän täytyy huomioida

Neh. 9:ssä meille tuodaan silmien eteen Jumalan tie Israelin kanssa Aabrahamin kutsumisesta lähtien: uloskutsuminen Egyptistä; Punaisen meren jakaminen; kuinka pilvi- ja tulipatsas on johtanut heitä päivin ja öin; kuinka Jumala on antanut heille käskyjä ja ohjeita, ruokaa ja juomaa ja on tuonut heidät luvattuun maahan asti. *„Hyvän Henkesi sinä annoit heitä opettamaan... Neljäkymmentä vuotta sinä eläit heitä erämaassa, niin ettei heiltä mitään puuttunut, eivätkä heidän vaatteensa kuluneet, eivätkä heidän jalkansa ajettuneet.”*

Kyllä, sen kaiken Jumala on tehnyt kansalleen. Hän antoi Pyhän Hengen, Hän antoi mannan, Hän antoi veden, heidän vaatteensa eivät kuluneet, ne pysyivät uusina neljäkymmenen vuoden ajan, heidän jalkansa eivät ajettuneet. *„Sinä annoit heidän haltuunsa valtakuntia ja kansoja... Ja heidän lastensa luvun sinä teit paljoksi... ja pitivät hyviä päiviä sinun antimiesi runsaudessa.”* Jumalan henkilökohtainen läsnäolo tulipatsaassa ei ilmestynyt ihmeteltäväksi, vaan näytti tien - tuolloin Israelin kansalle ja tänään todelliselle seurakunnalle.

Sitten tulee kuitenkin suuri ‘mutta’: *„Mutta he niskoittelivat ja kapinoivat sinua vastaan, heittivät sinun lakisi selkänsä taa ja tappoivat sinun profeettasi, jotka heitä varoittivat palauttaakseen heidät sinun luoksesi; ja he pilkkasivat paljon Jumalaa.”* (Jae 26). **Kuulla, uskoa ja totella** - siitä on kyse Jumalalle Hänen kansansa kanssa. *„Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niin kuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuuluivat.”* (Hebr. 4:2).

Huolimatta kaikesta siitä hyvästä, mitä Hän heille teki, täytyi Jumalan sanoa: *„Neljäkymmentä vuotta minä olin kyllästynyt siihen sukuun ja sanoin: ‘He ovat kansa, jonka sydän on eksynyt, eivätkä he tahdo tietää minun teistäni.’”* (Ps. 95:10).

Nyt seuraa ensimmäinen kehotus: *„Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppu on tullut.”* (1.Kor.10:11). *„Sentähden, niin kuin Pyhä Henki sanoo: ‘Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä...’* (Hebr. 3:7)

Yli neljäkymmentä vuotta ovat kuluneet veli Branhamin valtavasta palvelustehtävästä, ja mikä on lopputulos? Eri suunnat ja leirit ja kaikki kuvailevat itseään sanomanuskovina: monet kulkevat silti omilla teillään, luullen tekevänsä

Jumalalle palveluksen, olematta itse Jumalan tahdossa, eivätkä ole lainkaan tunnistanee Jumalan tietä seurakunnan kanssa.

On sitten Israel tai seurakunta: Totinen usko on yhteenliitetty todellisen kuuliaisuuden ja raamatullisen siunauksen kanssa; epäusko tottelemattomuuden ja kirouksen kanssa. Ja joka levittää vieraita oppeja, on kirouksen alla, koska hän julistaa toista evankeliumia (Gal. 1; 2.Kor. 11). Jumala on ainoastaan Sanassaan; Saatana on jokaisessa tulkinnassa. Meidän täytyy palata takaisin alkuun ja kulkea valaistua Jumalan tietä uskossa ja kuuliaisuudessa.

Apostoli Johannes, jonka täytyi jo omana aikanaan ottaa yhteen väärien profeettojen ja väärien opettajien kanssa, puhuu yksinomaan Jumalan lapsille ja kirjoittaa, sen jälkeen, kun hän on jakeessa 3 paljastanut antikristillisen hengen, joka jo silloin oli maailmassa: *„Lapsukaiset, te olette Jumalasta ja olette voittaneet heidät; sillä hän, joka teissä on, on suurempi kuin se, joka on maailmassa. he ovat maailmasta; sentähden he puhuvat, niin kuin maailma puhuu, ja maailma kuulee heitä.*

„Me olemme Jumalasta. Joka tuntee Jumalan, se kuulee meitä; joka ei ole Jumalasta, se ei kuule meitä. Siitä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen.” (1.Joh. 4:1-6). Johannes puhuu todellisille Jumalan lapsille: *„Te olette Jumalasta”*, ja viittauksella totisiin Jumalan palvelijoihin hän sanoo: *„Me olemme Jumalasta. Joka tuntee Jumalan, se kuulee meitä...”* Ilmauksella *„me olemme Jumalasta”* hän tarkoittaa itseään ja kaikkia, jotka Herra on kutsunut palvelustehtävään. Se on apostolinen valtuus yhdistettynä lähettämiseen: *„Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät.”* (Joh. 20:21). Heihin kohdistuvat sanat: *„Joka kuulee teitä, se kuulee minua!”* (Luuk. 10:16).

Me näemme, että alusta asti on ollut Totuuden Henki ja eksytyksen henki ja kaksi eri ryhmää. Jokainen on suoran hengellisen vaikutuksen alla: toiset yliluonnollisen hengellisen vaikutuksen alla ja toiset maailmallisen, saatanallisen alla. Johannes tuo julki: *„Siitä käy ilmi, ketkä ovat Jumalan lapsia ja ketkä perkeleen lapsia. Kuka ikinä ei tee vanhurskautta, hän ei ole Jumalasta, ei tee myöskään se, joka ei veljeänsä rakasta.”* (1.Joh. 3.10). Molemmat ovat perusteellisen erilaisia kuten Kain ja Abel, jotka molemmat olivat tulleet ulos Eevan kohdusta: molemmat uskoivat samaan Jumalaan; molemmat uhrasivat uhrin; molemmat rukoilivat. Ja kuitenkin he olivat kaksi täysin eri siementä.

Ja sitten tulee lisäksi käsite ‘Sanoma’, josta nyt on aivan erityisesti kyse. Johannes nimittäin jatkaa: *„Sillä tämä on se sanoma, jonka te olette alusta asti kuulleet, että meidän tulee rakastaa toinen toistamme eikä olla Kainin kaltaisia, joka oli pahasta ja tappoi veljensä. Ja minkätähden hän tappoi hänet? Sentähden, että hänen tekonsa olivat pahat, mutta hänen veljensä teot hurskaat”* (Jakeet 11-12). Niin kuin veli Branham on sanonut, tulee jokaisesta herätyksestä esiin molemmat eri siemenet niin

kuin kaksoiset. Meidän Herramme on verrannut sanoman julistusta Matt. 13:24-38 kylvöön ja selvittää: „...hyvä siemen ovat valtakunnan lapset, mutta lusteet ovat pahan lapset.” Molemmat siemenet kylvetään samaan peltoon. Ihmisen Poika kylvää hyvää siementä, vihollinen pahaa. Ja aurinko paistaa pahalle ja hyvälle, ja sama sade lankeaa niin hyvälle kuin pahoillekin (Matt. 5:45). Heidän hedelmistään te olette tunteva heidät, ette heidän lahjoistaan!

Se, mitä Herran täytyi aikanaan sanoa uskosta osattomille juutalaisille, pätee vielä tänään kaikille kansoille: „Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat. Sentähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta.” (Joh. 8:47). Kääntyen opetuslastensa puoleen Herra puhui tuohon aikaan ja tänä päivänä: „Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat.” (Matt. 13:16). Ainaisesti pysyy totena: Joka on Jumalan lähettämä, puhuu Jumalan Sanaa! Ja joka on Jumalasta syntynyt, kuulee Jumalan Sanan! Kaikki Kirjoituksethan ovat Jumalan antamat (2.Tim. 3:16), sillä Jumalan pyhittämät miehet ovat julistaneet meille Pyhän Hengen innoittamina asioita, joihin enkelitkin halajaisivat katsahtaa (1.Piet. 1:12). Tämä pysyy: Viimeinen, puhdas raamatullinen sanoma saavuttaa maan ääret ja kaikki, jotka todella ovat Jumalasta, kuulevat sen.

Pyhittäminen Totuudessa

Viime kiertokirjeessämme huhtikuu/toukokuu 2009 kirjoitimme morsiusseurakuntaan kuuluvien uloskutsumisesta ja valmistamisesta. Vastakaiku oli vaikuttavaa. Olemme käsittäneet, mistä nyt on kysymys, nimittäin uskonkuuliaisuudesta, Yljän jumalallisesta elämästä morsiamessa. Siten me olemme painottaneet niin, kuin veli Branham sen tarkoituksenmukaisesti sanoi: „**Vanhassa testamentissa teurastettiin lukuisia karitsoita, joiden veri vuodatettiin sovituksiksi, mutta uhrattujen eläinten elämä ei voinut tulla niiden ylle, jotka uhrasivat. Kuitenkin Jumalan Pojan uhrin kautta, jonka veri Golgatan ristillä uhrattiin sovituksiksi, tapahtui ihmeiden ihme. Sama jumalallinen, iankaikkinen elämä, joka oli Lunastajassa, on uudestisyntymän kautta kaikissa lunastetuissa. Kaikilla Jumalan pojilla ja tyttärillä on sama elämä, joka oli Jumalan Pojassa, kaikkine hyveineen, Jeesuksen Kristuksen olemuksen kanssa.**”

Se on ainaisesti totta: „Sillä sekä hän, joka pyhittää, että ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä Isästä (saks. Raamattu). Sentähden hän ei häpeä kutsua heitä veljiksi, kun hän sanoo: ‘Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, ylistän sinua seurakunnan keskellä... Sentähden piti hänen kaikessa tuleman veljiensä kaltaiseksi, että hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylimmäinen pappi tehtävissään Jumalan edessä, sovittaakseen kansan synnit’” (Hebr. 2:11 -12+17).

Verellä ostettu joukko on kerta kaikkiaan vanhurskautettu ja pyhitetty „hänessä, joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.” (Room. 4:25).

Heidät julistetaan jo tässä maailmassa autuaiksi: „Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksi annetut, ja joiden synnit ovat peitettyt! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!” (Room. 4:7-8).

Pyhän Hengen kautta heidät johdetaan koko Sanan totuuteen ja pyhitetään siinä: „Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus.” (Joh. 17:17).

Siihen kuuluu Jeesuksen nimen paljastaminen, jossa Jumala on meille Isänä Pojassaan lahjoittanut kaiken: „Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka sinä annoit minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat ottaneet sinun sanastasi vaarin.” (Joh. 17:6).

Ennen kuin Herra Uudessa Testamentissa sanoi: „Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne.” (Joh. 13:34), Hän on Vanhassa Testamentissa sanonut, että tekisi uuden liiton ja antaisi kansalleen uuden sydämen, uuden hengen ja uuden elämän (Jer. 31:31-34; Hes. 18:31 -32 mm.).

Lunastus on niin täydellinen, kuin se vain voi olla: täydellinen vanhurskautus, uudistus ja uudestisyntyminen Jeesuksen ylösnousemuksen perusteella aina täyttämiseen, sinetöimiseen ja johdatukseen Pyhän Hengen kautta.

Jumalan salaisuudet

Johdantosanoissamme kuvataan Kristuksen palvelijat „Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoina”.

Matt. 13, Mark. 4 ja Luuk. 8 sanoi Herramme opetuslapsilleen: „Teidän on annettu tuntea Jumalan valtakunnan salaisuudet, mutta muille ne esitetään vertauksissa”.

Sitten apostoli antaa tietää eri salaisuudet myös yksitellen: „Sillä minä en tahdo, veljet - ettette olisi oman viisautenne varassa - pitää teitä tietämättöminä tästä salaisuudesta, että Israelia on osaksi kohdannut paatumus - hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut” (Room. 11:25). Jumalalla on tiensä Israelin kanssa ja Hänellä on tiensä seurakunnan kanssa.

Vielä hän kirjoittaa: „Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme me kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutumme.” (1.Kor. 15:51). Tässä luvussa tuodaan silmiemme eteen ensiksi Jeesuksen Kristuksen ylösnouseminen esikoisena, sitten vasta Kristuksessa poisnukkuneiden ylösnouseminen ja Kristuksessa elävien muuttuminen kuolemattomuuteen ylöstempauksessa ja lopuksi toinen ylösnouseminen viimeiselle tuomiolle ajan lopulla (Ilm. 20:11-15). 1.Kor. 15:52:ssa sanoo apostoli Paavali aivan selvästi, että ylösnouseminen ja muuttaminen ovat

tapahtuva yhdessä silmänräpäyksessä. „*Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu sana, joka on kirjoitettu: 'Kuolema on nielty ja voitto on saatu.'*” (1.Kor. 15:53-54).

Ef. 1:ssä on kyse jumalallisen pelastusneuvopäätöksen täyttymyksestä kaikkien ennen maailman perustamista valittujen kanssa, jotka Kristuksen palatessa löydetään Jumalan tahdossa ja valmiudessa. „*tehdn meille tiettäväksi, sen tahtonsa salaisuuden, että hän, päätöksensä mukaan, jonka hän oli nähnyt hyväksi itsessään tehdä*” (Jae 9).

Paavali kirjoittaa edelleen: „*että näet tämä salaisuus on ilmestyksen kautta tehty minulle tiettäväksi, niin kuin olen siitä edellä lyhyesti kirjoittanut, josta te sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen...*” (Ef. 3:3-4). Niin, se, mikä ei vielä aiemmissa ajanjaksoissa eikä Vanhassa Testamentissa ollut paljastettu, on Jumala nyt ilmoittanut pyhille apostoleilleen ja profeetoilleen: „*sen salaisuuden, joka on ollut kätkeytyneenä ikuisista ajoista ja polvesta polveen, mutta joka nyt on ilmoitettu hänen pyhillensä, joille Jumala tahtoi tehdä tiettäväksi, kuinka suuri pakanain keskuudessa on tämän salaisuuden kirkkaus: Kristus teissä, kirkkauden toivo*” (Kol. 1.26-27).

1.Tim. 3:ssa tulee apostoli vielä kerran Jumalan salaisuuteen ja kirjoittaa: „*Ja tunnustetusti suuri on jumalisuuden salaisuus: Hän, joka on ilmestynyt lihassa, vanhurskautunut Hengessä, näyttäytynyt enkeleille, saarnattu pakanain keskuudessa, uskottu maailmassa, otettu ylös kirkkauteen.*” (Jae 16). Tässä meillä on ainutkertainen Jumalan salaisuus: Jumala paljastettuna lihassa Immanuelina - Jumala meidän kanssamme. Tämä on Jeesuksen todistus Jumalan seurakunnassa, joka on totuuden pylväs ja perustus (Jae 15).

On siis Jumalan salaisuuksia, Jumalan valtakunnan salaisuuksia ja on JUMALAN SALAISUUS. Ja me voimme sanoa: Jumala on paljastanut kaiken meille Pyhän Hengen kautta. Herralle olkoon kunnia veli Branhamin palvelustehtävästä, joka on opettanut totuudenmukaisesti kaiken, mitä profeetoille ja apostoleille ilmoitettiin Raamatun viimeiseen lukuun saakka .

Kuitenkin meidän täytyy tutkia itseämme, onko Kristus tullut julki meidän elämässämme, kannammeko yllämme ja sisimmässämme Jeesuksen olemusta Hänen kaikkine hyveineen (2.Piet. 1). Vain silloin me voimme ilmestyä Hänen kanssaan kirkkaudessa (Kol. 3:1-4). Paavali, joka kirjoittaa salaisuuksista, tuo sen kohtaan: „*Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi*

rakkautta, en minä mitään olisi.''(1.Kor.13). Vain täydellinen rakkaus menee sinne sisään, niin se on myös sanottu veli Branhamille hänen kokemuksessaan 'ajan esiripun takana'.

Jumalan rakkaus on Jumalan olemus meissä, sillä Jumala on rakkaus, ja niin varmasti kuin Jumalan rakkaus tuli julki Lunastajassa Golgatan ristillä, niin varmasti tulee Jumalan rakkaus julki kaikissa lunastetuissa. Amen.

Mitä tapahtuu Kristuksen paluun yhteydessä?

Viittauksella 1.Tess. 4:13-17:sta täytyy vielä kerran tulla sanotuksi ja kirjoitetuksi selventävä sana. Veli Branhamin yksittäisiä ilmauksia hänen saarnassaan 'Ylöstempaus' on tulkittu siihen rinnastaen, että 'herätyshuuto' 1.Tess. 4:ssä, joka on oikeastaan 'käskyhuuto', olisi 'sanoma' ja että Herra vuodesta 1963 lähtien olisi laskeutumassa alas.

Tarkastelkaamme yhdessä tekstiä 1.Tess. 4:13-17, todetaksemme, kenelle tämä herätyshuuto on suunnattu.

Jae 13: „Mutta me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka poisnukkuneiden on, ettette murehtisi niin kuin muut, joilla ei toivoa ole.” On siis kyse Kristuksessa poisnukkuneista.

„Sillä jos uskomme, että Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin samoin on Jumala Jeesuksen kautta myös tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan.” Taas on kyse poisnukkuneista.

„Sillä sen me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemuksen, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet.” (Jae 15) Jälleen mainitaan poisnukkuneet.

„Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin” (Jae 16). Se, mitä tässä 1. Tess. 4 mainitaan, ei tapahdu vuosien kuluessa, vaan suoraan Jeesuksen Kristuksen paluun yhteydessä, kun Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ja Kristuksessa elävät muutetaan.

Näissä neljässä jakeessa ei siis ole kyse jostakin sanomasta, joka saarnataan eläville, vaan aivan selvästi huudosta, jonka Herra itse suuntaa Kristuksessa poisnukkuneille niin kuin Lasaruksen kohdalla.

Vasta jakeessa 17 puhutellaan Kristuksessa eläviä: „sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa.” Amen!

Veli Branham opetti raamatullisesti, että on kolme Kristuksen tuloa yhteydessä uustestamentilliseen seurakuntaan:

„Hän tuli kerran, lunastaakseen morsiamensa,

Hän tulee toisen kerran, ottaakseen morsiamensa ylöstempaamisessa ylös.

Hän tulee jälleen morsiamensa kanssa tuhatvuotiseen valtakuntaan.”

(Saarna 27. huhtikuuta 1961).

Juuri niin se on tapahtuva. Amen. Niin kuin monet muut harhaopit ovat myös teorit Kristuksen paluusta vihollisen tekopeliä. Kyllä, ne ovat kirjaimellisesti petoksen ja valheen hengen aiheuttamia harhaanjohtavia fantasioita. Otaksuttavasti vaikeatajuiset veli Branhamin ilmaiset valaistaan helppotajuisten kautta, kun saarnaa luetaan eteenpäin, ja vielä täydellisen selvästi.

Käsite ‘sanoma’ oli veli Branhamille niin tärkeä, että hän on käyttänyt sitä yli neljäentuhatta kertaa. Ja koska raamatullisen lopunajansanomien tulee edeltää Kristuksen tulemistä, kiirii se huudon lailla maan ääriin saakka (Matt. 25:6). Sama, mitä sanottiin viittauksella Johannes Kastajan palvelustehtävään: „*Huutavan ääni kuuluu...*” (Jes. 40:3; Matt. 3:3), pätee nyt jälleen tähän: Huuto kuuluu: „*Ylkä saapuu!*” Sentähden veli Branham meni saarnassa ‘Ylöstempaus’ myös heti Matt. 25:een ja sanoi: „**Ensin kulkee sanoma: ‘On aika puhdistaa lamput. Nouskaa ja laittakaa lamppunne kuntoon.’**”

Jeesuksen Kristuksen paluun yhteydessä kuuluu herätyshuuto käskynä Kristuksessa poisnukkuneille, jotka sitten heti nousevat ylös. Sen jälkeen temmataaan Kristuksessa elävät yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan (Jae 17). Kaikki on jumalallisesti järjestetty Kirjoituksissa ja tulee täyttymykseen kirjaimellisesti, niin kuin luvattiin. Amen.

Koska valtava tapahtuma 28. helmikuulta 1963 sekoitetaan Herran paluuseen, on tarpeellista, että sanomme vielä kerran jotain ilmestyksestä pilvessä. Veli Branham on ottanut kuvan pilvestä ja on seitsemässä eri saarnassa sanonut: „**Tässä me näemme Herran tuomarina, joka on ilmestynyt meripihkanvärissä pilvessä.**”

On yleisesti tunnettua, että veli Branhamille näytettiin näyssä, missä tämä suuri tapahtuma tapahtuisi. Kuuliaisena Herran määräykselle, hän muutti tammikuussa 1963 Tucsoniin, niin kuin hän oli minulle sanonut joulukuussa 1962, ja meni helmikuun lopulla noin 40 mailia koilliseen Tucsonista sijaitsevalle vuorelle, jonka Herra oli hänelle näyttänyt. Siellä se tapahtui todellakin, että Herra ilmestyi ylikuonnollisessa pilvessä, ja tarkalleen, niin kuin hän toistamiseen korosti, tuomarina.

Tällä tapahtumalla on Jeesuksen Kristuksen seurakunnalle sama merkitys kuin Herran ilmestymisellä pilvi- ja tulipatsaassa Mooseksen aikana ja niin kuin Jumalan kirkkauden ilmestymisellä pilvessä Matt. 17:5:ssä. Meidän täytyy asettaa silmiemme eteen, etteivät ne olleet Mooses tai Johannes tai veli Branham, jotka ovat tuoneet esiin ohjelmaansa, vaan että se oli ja on Jumala itse, joka eri aikoina paljastaa itsensä pelastussuunnitelmansa mukaan. Kenelle tämä ei selkene, hän ei voi asettaa Jumalan yliluonnollista toimintaa kohdalleen.

Kun veli Branham toistuvasti korostaa: ‘Tässä näemme Herran tuomarina.’, silloin sillä on erityinen merkitys. Tämä ilmestyminenhan tapahtui seitsemän sinetin avaamisen ajankohtana. Seitsemän sinetin avaamisen kautta on viimeinen raamatullinen sanoma tullut ja Jumalan lasten huomio on uudelleen käännetty Sanan NÄIN SANOO HERRA:an.

Se ei siis ollut Herran ruumiillinen paluu, jota me vielä odotamme, vaan yliluonnollinen ilmestys korkeimpana tuomarina pilvessä, tehdäkseen selväksi, että nyt: *„Sillä aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta”* (1.Piet. 4:17), että siitä lähtien Jeesuksen Kristuksen seurakunnassa kaikki täytyy järjestää Jumalan Sanan mukaisesti. Korkein tuomari puhuu: *„Sana, jonka olen teille puhunut, on oleva teidän tuomarinanne tuona päivänä.”* Veli Branham sanoi viitaten ilmestykseen: **„Hän on maailmankaikkeuden korkein tuomari, taivaan ja maan korkein tuomari. Hän on Jumala: ei mitään muuta kuin Jumala. Hän on Jumala, joka paljasti itsensä ihmishahmossa ja kutsuttiin Jumalan Pojaksi.”** (Tehdä Jumalalle palvelus..., 27. marraskuuta 1965).

Kuva yliluonnollisesta pilvestä on samasta merkityksestä kuin kuva valopatsaasta veli Branhamin yllä. Emme ole tässä yhteydessä tekemisissä ihmisen tekeleen kanssa, vaan Jumalan yliluonnollisen toiminnan kanssa. Valopatsaan kuvasivat 20. tammikuuta 1950 Houstonissa, Texasissa, lehtivalokuvaajat Ayers ja Kippermann ja 29. tammikuuta 1950 tri. George J. Lacy Washingtonissa vahvisti sen aidoksi. Veli Branhamhan olisi voinut tuhansia kertoja sanoa: *„Herra on meidän kanssamme samalla tavalla, kuin Hän oli Mooseksen ja Israelin kanssa tulipatsaassa”*; mutta ellei sitä olisi koskaan vahvistettu ja tullut näkyväksi, olisivat kaikki voineet ajatella: *„Niinhän hän sanoo, mutta missä on todiste? Onko se todella niin?”* Kyllä, se on todella niin!

Veli Branham olisi voinut sanoa myös tuhat kertaa: *„Herra on ilmestynyt minulle yliluonnollisessa pilvessä”*; mutta jos todiste olisi jäänyt puuttumaan, olisi ihmisillä ollut veruke. 28. helmikuuta 1963 monet ihmiset näkivät yliluonnollisen pilven pilvettömällä taivaalla. Tri James McDonald Tucsonin yliopistosta vahvisti sen todellisen olemassolon, arvioituaan 82 valokuvaa, ja kirjoitti artikkelin siitä, joka ilmestyi julkaisussa 19. huhtikuulta 1963 ‘Science’-lehdessä. Myös ‘Life’-lehti kirjoitti 17. toukokuuta 1963 ilmiöstä ja nimitti sitä ‘korkeaksi salaisuuden pilvirenkaaksi’, ‘a High Cloud Ring of Mystery’.

Nämä tapahtumat eivät olleet toki mitään sattumaa. Jumala itse halusi sen siten ja antoi sen niin tapahtua. Koko kristillinen maailma on informoitu siitä, mitä Jumala on tehnyt meidän ajassamme, kuitenkin vain totuudessa pysyvät uskovaiset voivat asettaa sen paikalleen pelastushistoriallisesti ja tunnistavat sanoman, joka siitä alkaen edeltää Kristuksen toista tulemistä viimeisenä huutona: ‘Ylkä saapuu!’

28. helmikuuta 1963 ei tapahtunut mitään ylösnousemista, ei mitään muuttumista eikä mitään ylöstempaamista. Se ei ollut Kristuksen ruumiillinen takaisinpaluu, jonka yhteydessä ensin Kristuksessa poisnukkuneet nousevat ylös ja sitten Hänessä elävät muutetaan ja temmataan Herraa vastaan pilviin. Kuitenkin se oli tärkein tapahtuma ennen Jeesuksen Kristuksen paluuta, kääntämään meidän huomiomme siihen, mitä Jumala iankaikkisen neuvopäätöksensä mukaisesti tekee meidän ajassamme. Me käsitämme, että Herra yksin on lopullinen tuomari, ja että Hän nyt ja viimeisellä tuomiolla on tuomitseva kaiken Hänen Sanansa mukaan ja on lausuva lopullisen tuomion.

Laki ja armo

Uudessa Testamentissa on 162 kohtaa, jotka mainitsevat lain aivan erilaisissa asiayhteyksissä, ja pinnallisesti tarkasteltaessa voisi olla sitä mieltä, että siellä on ristiriitoja. Kuitenkaan niin ei ole asianlaita: Kaikki on kirjoitettu siinä, mihin se kuuluu. Sama koskee myös armoa.

„Sillä laki on annettu Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.” (Joh. 1.17).

Meidän Herramme puhuu: *„Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profettoja kumoamaan: en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään. Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa ainoakaan piirto, ennen kuin kaikki on tapahtunut.” (Matt. 5:17-18).*

Paavali kirjoittaa: *„Sillä Kristus on lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo.” (Room. 10:4).* Tässä on kreikankielinen sana *telos* -päämäärä: Kristus on asettanut laille päämäärän, loppupäämäärän, nimittäin armon ja totuus.

Room. 3:20 on kirjoitettu: *„...sentähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto.”*

Emme tietäisi lainkaan, mitä tarkoittaa rikkomus, mitä synti niin kuin valhe, aviorikos tai murha, ellei Jumala olisi sanonut sitä meille lain kautta.

Sentähden selvitys: *„Mitä siis sanomme? Onko laki syntiä? Pois se! Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta; sillä en minä olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: ‘Älä himoitse!’” (Room. 7:7).*

Ilman lakia ei olisi mitään rikkomuksia eikä myöskään mitään tuomiota. Ilman lakia ei Pyhä Henki olisi voinut vakuuttaa syylliseksi synnistä. Ilman syylliseksi todistamista lain kautta ei armo, armahtaminen olisi voinut lainkaan tapahtua.

Meidän kääntymyksessämme annetaan meille anteeksi ehdottomasti kaikki synnit ja kaikki lainrikkomukset. Uskon kautta täytettyyn lunastustyöhön seuraa täydellinen vanhurskauttaminen. *„Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksi annetut, ja joiden synnit ovat peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!”* (Room. 4:7-8). Samanaikaisesti me saamme voiman elää Sanan ja Jumalan tahdon mukaisesti.

Emme ole lunastettuja vain synnistä ja rikkomuksista, vaan myös kirouksesta. *„Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme - sillä kirjoitettu on: ‘Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu.’* (Gal. 3:13).

Kristus on siis täysin lunastanut meidät, mutta ei ole kuitenkaan sallinut meidän milloinkaan armonajassa tehdä asioita, joita pidetään rikkomuksina ja jotka ovat jopa kirouksen alla. Päinvastoin: yksi kymmenestä käskystä kuului: *„Älä tapa!”* Herra Jeesus sanoi tässä asiayhteydessä: *„Joka vihastuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion... ja joka sanoo: ‘Sinä hullu’, on ansainnut helvetin tulen.”* (Matt. 5:21-22).

Kun Herra on laissa sanonut: *„Älä tee aviorikosta!”* ja *„Älä himoitse lähimmäisesi vaimoa!”*, silloin Hän ei ole armonajassa poistanut sitä, vaan on vielä terästännyt sitä sanoessaan: *„Mutta jokainen, joka katsoo naista himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kanssansa”* (Matt. 5:28). Samoin, viitaten 5. Moos. 24:ään, missä mies sai kirjoittaa erokirjeen vaimolleen: *„Mutta, minä sanon teille: jokainen, joka hylkää vaimonsa muun kuin huoruuden tähden, saattaa hänet tekemään huorin, ja joka nai hyljätyä, tekee huorin.”* (Matt. 5:32).

Paavali antaa meidän tietää apostolinvirkansa päämäärän: *„...jonka kautta me olemme saaneet armon ja apostolinviran, että syntyisi uskon kuuliaisuus hänen nimeänsä kohtaan kaikissa pakanakansoissa”* (Room. 1:5). Hän näytti, millaista todellisen uskovan elämän tulee olla: *„Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni. En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut.* (Gal. 2:19-21).

Silti hänkin vetoaa kymmeneen käskyyn, esim. kun hän kehoittaa lapsia, olemaan vanhemmilleen kuuliaisia: *„Kunnioita isääsi ja äitiäsi!”*- tämä on ensimmäinen käsky, jota seuraa lupaus” (Ef. &:1-2). Juutalaisena, joka oli opetettu Kirjoituksissa, tiesi hän myös ne kaksitoista kirousta 5. Moos. 27:stä, missä muun muassa lukee: *„Kirottu olkoon se, joka halveksii isäänsä ja äitiänsä.”* Joka halveksii vain toista

vanhempaa, on sen mukaan kirouksen alla - vieläpä vaikka niin hurskaana puhuukin armosta.

1.Kor. 5 on tapaus, johon Paavali sanoo - armonajassa eläen: „...*kyseessä oleva ihminen on hyljättävä saatanan haltuun lihan tuhoamiseksi, että hänen henkensä pelastuisi Herran päivänä.*”(Jae 5, saks.Raamattu). Aivan varmasti hänellä oli silmiensä edessä 5.Moos. 27:20: „*Kirottu olkoon se, joka makaa äitipuolensa kanssa, sillä hän nostaa isänsä peitteen. Ja kaikki kansa sanokoon: ‘Amen. Niin se olkoon!’*”(Jae 20).

Myös armonaikaa varten pätee se, mitä Jumala on laissa sanonut: „*Sillä hän, joka on sanonut: ‘Älä tee huorin’, on myös sanonut: ‘Älä tapa’; jos et teekään huorin, mutta tapat, olet lainrikkoja.*”(Jaak. 2:11).

Paavali kehoittaa seurakuntaa kaikella vakavuudella: „*Vai ettekö tiedä, etteivät väärät saa periä Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö. Eivät huorintekijät, ei epäjumalanpalvelijat, ei avionrikkojat, ei hekumoitsijat eikä miehimykset, eivät varkaat, ei ahneet, ei juomarit, ei pilkkaajat eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa.*”(1.Kor. 6:9-10).

Armo tarkoittaa elää todeksi Sana, käskyt. Oman käytännön elämämme kautta me todistamme, olemmeko siunauksen vai kirouksen alla. Joka todella elää armossa, se elää todeksi koko Jumalan Sanan. Jokaisella valtiolla maapallolla on lakeja, lakikirja, kuitenkin me emme normaalisti joudu elämämme aikana vastatusten lain kanssa. Niin on tosiuskovien Jumalan lasten kohdalla: He elävät armossa ja eivätkä ylipäättään joudu vastakkain Jumalan lain kanssa tai lainkaan jollekin tuomiolle. Ja jos se kuitenkin kerran tapahtuu, niin meillä on Jeesus Kristus puolestapuhujana, joka astuu esiin meidän puolestamme (1.Joh. 2:1).

Hän itse on sanonut meille, kuinka voimme täyttää Hänen lakinsa täydessä laajuudessaan: „*Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi.* Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän vertainen on: *‘Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.* Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.” (Matt. 22:37-40). Amen! Armahdetut elävät sen todeksi ilman omaa vaivannäköä, koska rakkaus Jumalaan ja veljiinsä ja sisariinsa on vuodatettu hänen sydämeensä.

Paavali kirjoittaa roomalaisille: „*Älkää olko kenellekään mitään velkaa, muuta kuin että toisianne rakastatte; sillä joka toistansa rakastaa, se on lain täyttänyt... Rakkaus ei tee lähimmäiselleen mitään pahaa. Sentähden on rakkaus lain täyttymys.*”(Jakeet 13:8-10).

Hyvä kaikkien, joiden yllä lepää Jumalan mielisuosio ja joihin todellisesti pätee: „*Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin*

ja kuoleman laista. Sillä mikä laille oli mahdotonta, koska se oli lihan kautta heikoksi tullut, sen Jumala teki, lähettämällä oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden ja tuomitsemalla synnin lihassa, että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen.” (Room. 8:1-4).

Kaksi erityistä säädöstä Israelia varten

Jumala on säätänyt liittokansalleen Israelille ‘ympärileikkauksen liiton’ ja myös sapatin ‘ikuisena liitonmerkkinä’. Ympärileikkaus menee taaksepäin jo Aabrahamiin . *„Ympärileikattakoon sekä kotonasi syntynyt että rahalla ostamasi; ja niin minun liittoni on oleva merkitty teidän lihaanne iankaikkiseksi liitoksi.” (1.Moos. 17:13).*

„Ja hän sai ympärileikkauksen merkin sen uskonvanhurskauden sinetiksi, joka hänellä oli ympärileikkaamatonna, että hänestä tulisi kaikkien isä, jotka ympärileikkaamattomina uskovat, niin että vanhurskaus heillekin luettaisiin; ja että hänestä tulisi myöskin ympärileikattujen isä, niiden, jotka eivät ainoastaan ole ympärileikattuja, vaan myös vaeltavat sen uskon jälkiä, mikä meidän isällämme Aabrahamilla oli jo ympärileikkaamatonna.” (Room. 4:11-12). Amen.

Vastasyntyneen pojan ympärileikkaus kahdeksanpäiväisenä oli Israelissa pyhä velvollisuus. Sen tuli muistuttaa ensimmäisestä siittämistapahtumasta paratiisissa, minkä kautta koko ihmissuku oli temmattu sisään syntiinlankeemukseen. Israelin kansan Egyptistä ulosjohtamisen yhteydessä tahtoi Herra jopa tappaa profeetta Mooseksen, koska hän oli jättänyt poikansa ympärileikkaamatta. Siitä piti sitten äiti huolen (2.Moos. 4). Myös Jumalan Poika ympärileikattiin kahdeksanpäiväisenä, sillä Hänen täytyi kantaa syntiinlankeemuksen seuraukset ruumiissaan syntymästä ristinkuolemaan saakka. Kaikki, mitä Jumala on säätänyt, on yhteydessä kadotushistorian hyvittämisen kanssa jumalallisen pelastushistorian kautta. Vaikka Hän itse oli synnitön, Hengen siittäjä, täytyi Hänen liharuumiissaan ottaa sijaisena kaikki päälleen. *„joka ‘itse kantoi meidän syntimme’ ruumiissansa ristinpuuhun, että me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle; ja hänen haavainsa kautta te olette paratut.” (1.Piet. 2:24).*

Myös Paavali ympärileikattiin kahdeksan päivän ikäisenä (Fil. 3.5), ja hän ympärileikkasi työtoverinsa Timoteuksen juutalaisten tähden (Apt. 16). Korinttolaisille apostoli kirjoittaa kuitenkin: *„Jos joku on kutsuttu ympärileikattuna, älköön hän pyrkikö ympärileikkaamattomaksi; jos joku on kutsuttu ympärileikkaamattomana, älköön ympärileikkauttako itseään.” (1.Kor. 7:18).*

Sitten hän tuo aiheen päätökseen: *„oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus Hengessä, ei kirjaimessa; ja hän saa kiitöksensä, ei ihmisiltä, vaan Jumalalta.” (Room. 2:29).*

Sen jälkeen kun Paavali yhä uudelleen on kirjoittanut ja puhunut ympärileikkauksesta, antaa hän yhteenvedon seuraavin sanoin:

„Sillä ei ympärileikkaus ole mitään eikä ympärileikkaamattomuus, vaan uusi luomus. Ja kaikille, jotka tämän säännön mukaan vaeltavat, kaikille heille rauha ja laupeus, ja Jumalan Israelille!” (Gal. 6:15-16).

Mitä tulee sapatin pitämiseen, saan yhä edelleen kysymyksiä, etenkin kun se kuuluu kymmeneen käskyyn (5. Moos. 5). 1.Moos. 2:3 on kirjoitettu: *„Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, koska hän sinä päivänä lepäsi kaikesta luomistyöstänsä, jonka hän oli tehnyt.”*

Jumala ei ainoastaan siunannut seitsemättä päivää, vaan sääti sen kansalleen Israelille täydeksi lepopäiväksi, jolloin ei edes tulta saanut sytyttää (2.Moos. 35:3).

„Kuusi päivää tehtäköön työtä, mutta seitsemäntenä päivänä on sapatiti, levon päivä, Herralle pyhitetty. Kuka ikinä tekee työtä sapatinpäivänä, rangaistakoon kuolemalla. Ja pitäkööt israelilaiset sapatin, niin että he viettävät sapatitia sukupolvesta sukupolveen ikuisena liittona. Se on oleva ikuinen merkki minun ja israelilaisten välillä; sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi ja hengähti.” (2.Moos. 31:15-17).

Viittauksella Israeliin Herra puhuu: *„Myöskin sapatitini minä annoin heille, olemaan merkinä minun ja heidän välillään, että he tulisivat tietämään, että minä olen Herra, joka pyhitän heidät.” (Hes. 20:20).*

„Ja sinä astuit alas Siinain vuorelle ja puhuit heille taivaasta ja annoit heille oikeat tuomiot ja totiset lait, hyvät säädökset ja käskyt. Sinä ilmoitit heille pyhän sapatitisi ja annoit heille käskyt, säädökset ja lain palvelijasi Mooseksen kautta” (Neh. 9:13-14).

Tätä käskyä Hän ei ole säätänyt uuden liiton seurakunnalle, sillä nyt ei ole kyse loppuunsaatetusta luomistyöstä, vaan täytetystä lunastuksesta; ei pyhästä rauhasta sapatitina, vaan 'ikuisesta rauhasta' Jumalassa. *„Sillä jos Joosua olisi saattanut heidät lepoon, niin hän ei puhuisi toisesta, senjälkeisestä päivästä. Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistaan.” (Hebr. 4:8-10).*

Paavali kirjoittaa uustestamentilliselle seurakunnalle: *„Älköön siis kukaan teitä tuomitko syömisestä tai juomisesta, älköön myös minkään juhlan tai uudenkuun tai sapatin johdosta.” (Kol. 2:16).*

Jo Vanhassa Testamentissa Jumala on osoittanut viikon ensimmäiseen päivään, joka seuraa sapatitia, viittauksella pelastushistoriaan, erityisesti uutislyhteen uhraamisen yhteydessä: *„Ja hän toimittakoon sen lyhteen heilutuksen Herran edessä,*

että hänen mielisuosionsa tulisi teidän osaksenne; sapatin jälkeisenä päivänä pappi toimittakoon sen heilutuksen.” (3.Moos. 23:11)

„Sitten laskekaa sapatin jälkeisestä päivästä, siitä päivästä, jona toitte heilutuslyhteen, seitsemän täyttä viikkoa, laskekaa viisikymmentä päivää seitsemännen sapatin jälkeiseen päivään asti; sitten tuokaa Herralle uusi ruokauhri.”(3.Moos. 23:15-16). Se oli ‘Pentecost, hellunta’ - viideskymmenes päivä. Kun Pyhän Hengen vuodattaminen tapahtui helluntaipäivinä (Apt. 2), ‘heilutettiin vehnäsadon uutislyhdettä’ ja kastettiin Pyhän Hengen kautta yhteen ruumiiseen.

Matteuksen, Markuksen, Luukkaan ja Johanneksen yhtäpitävän kuvauksen mukaan on meidän Herramme ylösnoussut viikon ensimmäisenä päivänä (Matt. 28; Mark. 16; Luuk 24; Joh. 20).

Paavalin kerrotaan viettäneen ehtoollista uskovien kanssa viikon ensimmäisenä päivänä: *„Ja kun viikon ensimmäisenä päivänä sapatin jälkeen olimme kokoontuneet murtamaan leipää...”* (Apt. 20:7, saks. Raamattu).

Jopa erityinen kokoaminen asetettiin viikon ensimmäiselle päivälle: *„Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen, säästäten menestymisensä mukaan, ettei keräyksiä tehtäisi vasta minun tultuani.”* (1.Kor. 16:2). Suoraa käskyä viettää sunnuntaita ei ole Pyhissä Kirjoituksissa.

On totta, että Jumala sääti Israelin kansalle sapatin lepopäiväksi.

On totta, että Jumala on samoin ilmoittanut viikon ensimmäisen päivän.

On totta, että Herra on noussut ylös viikon ensimmäisenä päivänä.

On totta, että Hän puhui samana päivänä ‘Emmauksen opetuslapsille’.

On totta, että Hän ilmestyi saman päivän iltana yhdelletoista opetuslapselle.

On totta, että Hänellä viikkoa myöhemmin oli jälleen kokoontuminen heidän kanssaan.

On totta, että uskoviksi tulleet kokoontuivat viikon ensimmäisenä päivänä.

On totta, että Paavali vietti ehtoollista viikon ensimmäisenä päivänä.

On totta, että uskoviksi tulleet juutalaiset viettivät sapattia niin kuin aiemmin.

On totta, että Konstantin kielsi juutalaisilta sapatin viettämisen.

On totta, että Konstantin sääti kristityille yleisesti sunnuntain lepopäiväksi.

Ei ole totta, että kaikki, jotka eivät vietä sapattia, kantavat pedonmerkkiä.

Ei ole totta, että kaikki sunnuntaita viettävät kantavat pedonmerkkiä.

Ei ole totta, että Jumalan sinetti on sapatin viettäminen.

Sitä varten ei ole yhtään ainoaa Raamatun kohtaa. ‘HERRAN PÄIVÄ’ ei ole sapatti eikä sunnuntai, vaan kauhistuttava tuomion päivä, joka ilmoitettiin Vanhassa ja Uudessa testamentissa. Ja Jumalan sinetti on Pyhä Henki eikä mikään päivä (Ef. 1:13; 4:30 mm.). Pedonmerkki on yhdistetty ihmisen nimen lukuun (ei jonkun päivän), jonka kokonaisarvo on 666 (Ilm. 13.18). Siitä olemme jo kirjoittaneet muissa julkaisuissa.

Tuhatvuotista rauhanvaltakuntaa varten on voimassa jälleen sapatti: *„Joka kuukausi uudenkuun päivänä ja joka viikko sapatina tulee kaikki liha kumartaen rukoilemaan minua, sanoo Herra.”* (Jes. 66:23).

On tunnettua, että meidän Herramme ja myös Paavali käyttivät jokaista tilaisuutta hyväkseen saarnatakseen juutalaisille sapatina. Niin minäkin olisin tehnyt. Samoin olisin osallistunut jokaiseen kokoukseen, jonka meidän Herramme piti ylösnousemuksensa jälkeen viikon ensimmäisenä päivänä (Mark. 16:2-9; Luuk. 24:1; Joh. 20:19-26).

Olen saarnannut elämäni aikana jokaisena sapatina ja jokaisena sunnuntaina, jolloin minulla on ollut tilaisuus. Joka pitää lujasti kiinni jonkin tietyn päivän viettämisestä, sen täytyy kysyä itseltään, eikö hän ole jonkun uskonyhteisön vaikutuksen alla, joka tekee pääaiheen esimerkiksi sapatista eikä Kristuksesta, antamatta koko Jumalan Sanan päteä.

Jumalan säädökset ovat Hänen kansaansa varten

Kun Jumala määräsi jotain Vanhassa Testamentissa, päti se vain Hänen liitonkansalleen Israelille. Mitä Jumala on sanonut Uudessa Testamentissa, se pätee vain Herran Jeesuksen Kristuksen seurakunnalle. Seurakuntaansa Hän on asettanut apostolit, paimenet, opettajat ja evankelistat (Ef; 4:11; mm.). Paikallisseurakuntaa varten Herra määräsi vanhimmat ja johtajat, joita kutsuttiin myös piispoiksi, ja samaten seurakuntapalvelijat, diakonit. Vanhimmille ja diakoneille tehtiin velvollisuudeksi, että heidän täytyy olla naimisissa. Luomisjärjestyksen mukaan on Jumala asettanut miehen rinnalle naisen: *„Minä teen hänelle avun.”* Naisille itselleen ei ole annettu mitään suoria palvelustehtäviä tai virkoja (1.Tim. 3; Tiit. 1 mm.).

Kaikki uskonnot, kaikki kirkot voivat uskoa, opettaa ja tehdä, mitä ne itse määräävät. Edessäni on valokuva 18 naisesta evankelis-luterilaisten papin kaavussa, ja sitten vielä kuva naispiispasta, joka on ottanut avioeron. Evankelinen kirkko on

yksimielinen siitä, ja jopa piispan homokumppanuudesta tai naispiispan lesbokumppanuudesta, vaikka se on Jumalan luomisjärjestyksen vastaista ja vielä enemmän Hänen pelastusjärjestyksestä vastaan.

Esitettiin hyvin vakava kysymys: Voiko Jumalan palvelijan avioliitto hajota? Periaatteessa ei, sillä Jumala vihaa avioeroa. Vain jos nainen tulee saatanan viettelemäksi ja menee asianajajalle, koska hänen mielestään täytyy tuhota.

Suurin Jumalan mies ei luonnollisesti voi myöskään kääntää sitä, mitä Jumala itse ei estä. Kuitenkin se oli saatana, joka vietteli Eevan; se on aina saatana, joka viettelee, tuhoaa avioliittoja ja perheitä, joka tuhosi Jumalan miehen, Jobin perheen. Vaikka HERRA Jumala itse vaelsi Eedenin puutarhassa ja oli ehtoolla yhteydessä ensimmäisten ihmisten kanssa, vaikka Aadam oli myös lähellä, sillä viettelemisen jälkeen antoi Eeva hänen olla osallinen kielletyn hedelmän nauttimiseen, tapahtui syntiinlankeemus. Vaikutus oli lopullinen: kuolema tuli molempien siementen ylle. Viettelemisen kautta vedettiin kaikki myös hengelliseen kuolemaan. Toiset tuovat niin kuin Kain uhrin oman mittapuunsa mukaan, toiset tuovat Jumalan karitsalle, joka antoi itsensä uhrina meidän puolestamme, ylistyksen ja kunnian. Molemmat siemenet palvovat, molemmat uhraavat, molemmat laulavat samoja lauluja, molemmat kuuntelevat samoja saarnoja, lukevat samaa Raamattua, silti toinen pysyy vihollisuudessa, toinen täytetyn lunastuksen sovituksessa.

Lunastetussa seurakunnassaan Lunastaja on pää: siellä päättää vain Hän. Sinne Hän on asettanut eri palvelustehtäviä ja lahjoja, *„tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen ruumiin rakentamiseen.”* (Ef. 4:12-13). Sentähden kehoitus uskoville, totella johtajia: *„sillä he valvovat teidän sielujanne, niin kuin ne, joiden on tehtävä tili.”* (Hebr. 13.17).

Apostoli Paavali kirjoittaa viittauksella raamatulliseen Jumalanpalvelukseen: *„olkoot vaimot vaiti teidänkin seurakunnankokouksissanne, sillä heidän ei ole lupa puhua, vaan olkoot alamaisia, niin kuin lakikin sanoo.”* (1.Kor. 14:34). Katsomalla Eevan viettelemiseen hän selvittää edelleen: *„mutta minä en salli, että vaimo opettaa, enkä että hän vallitsee miestänsä, vaan eläköön hän hiljaisuudessa. Sillä Aadam luotiin ensin, sitten Eeva; eikä Adamia petetty, vaan nainen petettiin ja joutui rikkomukseen.”* (1.Tim. 2:12-14). Se on kovaa puhetta. Kuka voi kuulla sitä? Kuka kestää?

Oli apostolin pyhä velvollisuus sanoa kaikille Herran seurakuntaan kuuluville: *„Mutta minä tahdon, että te tiedätte sen, että Kristus on jokaisen miehen pää ja että mies on vaimon pää ja että Jumala on Kristuksen pää.”* (1.Kor. 11:3). Edelleen hän kirjoittaa: *„...eikä miestä luotu vaimoa varten, vaan vaimo miestä.”* (Jae 9).

Tämä kaikki ei tietenkään sovi meidän nykyiseen maailmaamme, ei myöskään kirkkoon, eikä ole edes tarkoitettu sitä varten. Saksan liittotasavallassa on 60 vuoden ajan ollut laki naisen ja miehen tasa-arvosta. Se on ankkuroitu meidän perustuslakiimme, ja se on hyvä ja oikein. Kuitenkin meidän täytyy erottaa: Toinen määrää maallis-luonnollista elämää, toinen säätää sen, mikä pätee seurakunnalle. Joka ei pidä niitä selvästi erillään toisistaan, saattaa itsensä ja toiset pulaan.

Myös tässä aiheessa vahvistuu: joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan Sanan. Herramme ja myös Paavali ovat palanneet takaisin Vanhaan Testamenttiin ja ovat osoittaneet naisille ja miehille heidän Jumalan määräämän paikkansa.

Erityisesti uskovien naisten kohdalla veli Branham moitti pahoja tapoja, meikata itsensä tunnistamattomuuteen saakka ja kulkea sortseissa julkisesti. Yhä uudelleen hän osoitti siihen, mikä koskee pukeutumista, 5. Moos. 22:5:een: *„Nainen älköön käyttäkö miehen tamineita, älköönkä mies pukeutuko naisen vaatteisiin; sillä jokainen joka niin tekee, on kauhistus Herralle, sinun Jumalallesi.”*

Paavali vetoaa uudelleen Vanhaan Testamenttiin ja antaa esimerkiksi Room. 7:2 seuraavan ohjeen: *„Niinpä sitoo laki naidun vaimon hänen elossa olevaan mieheensä; mutta jos mies kuolee, on vaimo irti tästä miehen laista.”*

Veli Branham on erityisesti korostanut Jumalan asettamaa avioliittoa ja sanoi: **„Jos Jumala olisi voinut antaa miehelle jotain parempaa kuin vaimon, silloin Hän olisi sen tehnyt.”** Tätä aihetta hän on käsitellyt erityisesti saarnassa ‘Avioliitto ja avioero’.

Pelastushistoriahan on voinut astua voimaan vain sitten, kun paha oli tapahtunut Eedenin puutarhassa. Heti sen jälkeen kun saatana, vanha käärme, oli hurmannut ja vietellyt Eevan, antoi Herra Jumala siinä paikassa lupauksen, että jumalallinen siemen olisi tuleva naisen kautta ja olisi murskaava käärmeen pään (1.Moos. 3:15).

Jumala salli myös sen onnettomuuden, jonka vihollinen aiheutti, jotta koko pelastus ja jumalallinen järjestys avioliitossa ja seurakunnassa voitaisiin jälleenrakentaa. Niin kuin Hän itse on käskenyt, kannetaan Sana kaikkeen maailmaan ja varastoitua hengellistä ruokaa jaetaan yhä vielä.

Hengellisen ruuan jakaminen

„Herra on minun auttajani, en minä pelkää; mitä voi ihminen minulle tehdä?”
(Hebr. 13:6).

Joka haluaa ymmärtää sen, mitä nyt tapahtuu Aabrahamin hengelliselle siemenelle, hänen täytyy lukea huolellisesti Aabrahamin, Iisakin, Jaakobin historia Joosefiin asti, erityisesti luku 1.Moos. 37-50. 1.Moos. 12:10 lue: „Niin tuli nälänhätä maahan, ja Aabraham meni Egyptiin, asuakseen siellä jonkun aikaa, sillä nälänhätä maassa oli kova.” 1.Moos. 26:1 lukee: „Mutta maahan tuli nälänhätä, toinen kuin se nälänhätä, joka oli ollut aikaisemmin, Aabrahamin päivinä. Silloin Iisak meni Gerariin...”

Joosefin veljet vihasivat häntä, koska hänellä oli näyt sadosta ja lyhteistä. He juonittelivat hänen henkeänsä vastaan ja myivät hänet kahdestakymmenestä hopearahasta. Sitten tuli kuitenkin nälänhätä, ja Joosef avasi jyvävarastot, ja hänen veljensä ja koko maan asukkaat tulivat hänen luokseen (1.Moos. 41:56-57).

Olkaa hyvä ja lukekaa, kuinka usein sanaa elintarpeet (ts. vilja) ja sanaa nälänhätä käytetään näissä luvuissa. Sama Jumala, joka antoi profeetta Aamoksen sanoa: „Sillä ei Herra, Herra tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoilleensa profetoille.” (Aamos 3:7), on myös sanonut: „Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän.” (Aamos 8:11). Sama Jumala on toistuvasti käskenyt palvelijaansa ja profeettaansa William Branhamia, varastoimaan ruokaa, nimittäin paljastettua Sanaa tätä aikaa varten. Sama Herra on sanonut minulle: „Minun palvelijani, tulee suuri nälänhätä: hankkikaa itsellenne ruokaa ja elintarvikkeita.”

Niin totisesti kuin Jumala elää, on Herra sanonut edelleen: „Silloin sinun on seistävä kansan keskuudessa ja jaettava ruokaa.” Sama Jumala on 3. joulukuuta 1962 puhunut minulle veli Branhamin kautta ja sanonut: „Odota ruuan jakamisen kanssa, kunnes olet saanut loput.”

Teen vain sen, mitä Herra on minun käskenyt tehdä ja jätän sen jokaiselle henkilökohtaiseksi, ottaako vai torjuuko hän tuomani sanoman, tai uskooko hän panetteluja, joita myöskin kiertää. Taas se oli Sana, jonka saatana on vääristänyt. Veli Branham puhui toistuvasti kypsästä vehnäpellostä, sadosta ja leikkuupuimurista. Yksi ainoa ilmaus on väärän merkinasettamisen kautta tulkittu väärin.

Veli Branham sanoi 12. joulukuuta 1964 saarnassa ‘Elonkorjuuaika’:

„**Kuulen leikkuupuimurin tulevan. Kirkkojen maailmanneuvosto on ryhtyvä erotteluun.**”

Englanniksi kirjoitettiin: „Kuulen leikkuupuimurin tulevan, kirkkojen maailmanneuvoston. Se on erottava sen...” Väärän merkinasettamisen kautta on noussut esiin kirottu oppi, että leikkuupuimuri samanaikaisesti esittäisi antikristusta ja kirkkojenmaailmanneuvostoa.

Sentähden eivät veljet sanomassa olisi näin tehneet syntiä, ellei minulle olisi näytetty näyssä ylikypsää vehnäpeltoa ja leikkuupuimuria, ja ellei Herra itse olisi käsenyt tuomaan satoa sisälle. Kuitenkin saatana on yrittänyt jokaisessa hengenvaikuttamassa herätyksessä tuhota väärän inspiraation kautta. Sitä se tulee tekemään aivan loppuun saakka - kunnes kaikki, jotka ovat tunnistanee sen verhotussa toimessaan ja ovat voittaneet sen juonineen, temmataan ylös ja täyttyy: *„Ja he ovat voittaneet hänet karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti.”* (Ilm. 12:11).

Huolimatta siitä, mitä on tapahtunut, oli se sitten poikalasten surmaaminen Mooseksen syntyessä tai Kristuksen syntyessä, miljoonakertainen murhaaminen Israelin kansassa, Jumalan liitonkansassa, tai yritys, tuhota Hänen seurakuntansa - saatana raivoaa kaikkia vastaan, jotka ovat Jumalan omaisuutta. Valitut eivät pysähdy siihen, mitä ihmismurhaaja, maine- ja sielunmurhaaja tekee, vaan pitävät siitä kiinni, mitä Jumala tekee omiensa keskuudessa, kunnes täyttyy: *„Ja syytti sota taivaassa: Miikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan; ja lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat, mutta eivät voittaneet, eikä heillä enää ollut sijaa taivaassa. Ja suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssansa. Ja minä kuulin suuren äänen taivaassa sanovan: ‘Nyt on tullut pelastus ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Voideltunsa valta, sillä meidän veljiemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on heitetty ulos. Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti.’* (Ilm. 12:7-11).

Paavin vierailu Israelissa

Paavi Benedikt XVI:n Israelin vierailusta on kansainvälinen lehdistö ja media kirjoittanut perusteellisesti. Huomionarvoista on, että tämä vierailu oli vasta kolmas paavin visiitti Pyhässä maassa. 1964 paavi Paul VI ei yksitoistatuntisen oleskelunsa aikana päästänyt huuliltaan kertaakaan sanoja ‘Israel’ tai ‘juutalaiset’. Vasta 1965 katolinen kirkko nosti esiin jumalanmurhasyytöksen juutalaisia vastaan, mikä lähes 2000 vuotta toimi oikeutuksena juutalaisvainoille, massamurhille, pogromeille, karkotuksille, pakkokasteille ja loppujen lopuksi myös holokaustille. Paavi Johannes Paavali II, joka oli vain 50 kilometrin päässä Auschwitzista pappina, jätti jälkeensä vierailullaan itkumuurilla vuonna 2000 ainakin yhden ‘avoimen kirjeen’ juutalaiselle kansalle, jossa hän kirkkonsa nimissä pyysi anteeksi juutalaisille tehtyä rikosta.

Ohjelma saksalaista paavia varten oli luonnollisesti etukäteen asetettu saapumispäivästä 11. toukokuuta jäähyväisiin 15. toukokuuta 2009 saakka, samoin

28 puheen sisältö, jotka hän eri pysähdyspaikoissa piti. Israelin hallitus ja Vatikaani olivat sopineet siitä, että paavi luopuu käynnistä 'Häpeän salissa', missä riippuu Pius XII:n kuva. Sensijaan hän piti puheen 'Muisto- salissa', myös kuuden holokaustista selvinneen edessä. Silti hän ei maininnut edeltäjänsä Pius XII:n roolia natsiaikana eikä kirkon kantaa holokaustiin. Hänen huuliltaan ei tullut myöskään yhtään sanaa antijuutalaisuudesta kirkkohistoriassa ja lukuisista rikoksista, jotka 'Jumalan nimessä' tehtiin juutalaisille, puhumattakaan anteeksipyyntöistä.

Kuuluisa viikkolehti 'Der Spiegel' arvioi julkaisussaan 18. toukokuulta 2009 paavinvierailua tätä taustaa vasten, joka holokaustin-kieltäjän ja 'Pius-veljeskunnan' jäsenen Williamsonin myötä on saanut aivan uuden ajankohtaisuuden. Se toteaa artikkelissaan, että paaville oli ehkä helpompaa vuoropuhelu islamilaisuuden kanssa kuin juutalaisuuden kanssa.

Jo 1947 Vatikaani solmi Egyptin kanssa ensimmäisenä islamilaisena valtiona diplomaattisen suhteen, 1953 Turkin kanssa. Israelin täytyi ensin tunnustaa PLO ja luvata palestiinalaisille itsehallinto, ennen kuin Vatikaani oli 1993 valmis solmimaan diplomaattisen suhteet.

Tämänkertaisen paavin vierailun tuloksena antoi Jordanian kuningas viimeisenä päivänä tiedoksi ratkaisun rauhaa varten Lähi-idässä:

„Vaihtoehtona sodalle, tappamiselle ja tuhoamiselle on kahdenvaltionsopimus. Ehtona on, että Israel palaa takaisin vuoden 1967 rajoihinsa. Siinä tapauksessa kaikki 57 arabi-muslimivaltiota diplomaattisesti tunnustaisivat Israelin valtion täysin.”

Tosiasia on, että 1967 saakka ei ollut olemassa mitään palestiinalaisvaltiota, vaan ainoastaan Transjordanian, joka kuului Jordanian kuningaskuntaan. 1967 lähtien siitä tuli Israelin osa. Jerusalem oli siihen asti jaettu: Itä-Jerusalem kuului Jordaniaan, Länsi-Jerusalem Israeliin.

22. toukokuuta 2009 Israelin ministeripresidentti Benjamin Netanjahu ilmoitti: „Jerusalemien kaupunkia ei koskaan enää jaeta. Yhdistynyt Jerusalem on Israelin pääkaupunki.”

Siitä lähtien, kun Jumala Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kautta valitsi Israelin liitonkansakseen, ovat kaikki kansat olleet täynnä mustasukkaisuutta ja kateutta. Tämä asenne on jatkunut aina Konstantinin päivästä lähtien kristillisyydessä ja Muhammedin päivästä lähtien islamilaisuudessa meidän aikaamme asti. Israelin kansalta on kautta aikojen evätty olemassaolonoikeus. Ei mistään muusta maasta maapallolla, ei mistään muusta pääkaupungista koko maailmassa kiistellä niin kuin Israelista ja Jerusalemissa, niin poliittisella kuin uskonnollisella alueella. Se on todellakin tekemisissä raamatullisen lopunajan profetian kanssa. Lopuksi kokoontuvat kaikki kansat Jerusalemiä vastaan, silloin kuitenkin on Israelin Jumala taivaasta käsin puuttuva asiaan.

‘Länsi-Saksan Sanomalehti’ kirjoitti US-Presidentti Barack Hussein Obaman vierailusta Kairossa näin: „Salam alaikum -Obama syleilee islamilaista maailmaa”. Niin, onhan kyse enää vain rauhasta, ja tarkemmin sanottuna suorassa asiayhteydessä Jerusalemin kanssa. Obama, joka 11. elinvuoteensa saakka varttui sunnilaisena muslimina Jakartassa ja kävi sikäläisessä moskeijassa, kääntyi vaimoan Michelleä seuraten kristityksi - toki huomattu: ei Kristukselle. Jo kuukausia etukäteen hän suunnitteli G8-huippukokouksen johdosta 10. heinäkuuta paavin tapaamista Italiassa. Hän on oikea mies, toimimaan välittäjänä kristittyjen ja muslimien välillä ja on yhdessä paavi Benediktin kanssa lausuva mahtikäskyn kahdenvaltionsopimusta varten.

Meidän ajassamme täyttyvät raamatulliset profetiat Israelin kansan kohdalla, ja sitä täytyy kaikkien Jumalaa pelkääväisten kunnioittaa, ja ovat kunnioittavakin. *„Minä otan teidät pois pakanakansoista ja kokoan teidät kaikista maista ja tuon teidät omaan maahanne.”* (Hes. 36:24). Tämä lupaus on täyttynyt silmiemme edessä. Seuraavat sanat käyvät toteen lähiaikoina: *„minä kokoan kaikki pakanakansat, vien ne alas Joosafatin laaksoon ja käyn siellä oikeutta niitten kanssa kansani ja perintöösani, Israelin tähden. Sillä he ovat hajottaneet sen pakanakansain sekaan, ovat jakaneet minun maani.”* (Joel 4:2). Jumala mainitsee maan, jonka Hän on osoittanut kahdelletoista sukukunnalle, Hänen oman maansa. Niin varmasti kuin se on kirjoitettu, on Hän käyvä kaikkien kanssa oikeutta, jotka jakavat hänen maansa ja vaativat kahdenvaltionsopimusta, huolimatta siitä, onko sen Yhdysvaltain presidentti tai paavi tai joku muu.

Yhdistynyt Eurooppa

Viimeinen maailmanvalta

Päivää ennen G8-maiden huippukokousta Italiassa julkaisi paavi Benedikt XVI. kiertokirjeensä ‘Caritas in Veritate’n, suomeksi ‘Rakkaus totuudessa’. G8-huippukokoustan hallitsevat talous- ja finanssikriisi. Tämän kriisin voittamiseksi paavi ehdottaa oppikirjoituksessaan ‘poliittista maailmanauktoriteettia’. Kaikki on epäonnistunut, myös Yhdysvallat; siten ei nyt ole kyse enää mistään uudesta valtionjärjestyksestä, vaan poliittisesta maailmanauktoriteetista. Kaikki otetaan sisään veneeseen, myös Venäjä, josta yhdistynyt Eurooppa on riippuvainen energianhankinnastaan 75 prosenttiin asti.

Kun 1. tammikuuta 2010 Lissabonin-sopimus astuu voimaan, valitaan ensimmäistä kertaa Euroopan neuvoston presidentti. Hänen virka-aikansa kestää kaksi ja puoli vuotta. Jokainen maa, oli sitten suuri tai pieni, asettaa komissaarin. Komissaarit valitsevat yhden ‘korkean edustajan’, jonka tulee hoitaa EU-

ulkoministerin tehtäviä. Kuitenkin se, mitä Benedikt XVI vaatii, menee kauas näiden raamien yläpuolelle. ‘Maailmanauktoriteetti’ on harjoitettava valtaa kaikilla alueilla, uskonnollisella, poliittisella ja taloudellisella. Myös siinä tunnistamme, kuinka lopunajanprofetia täyttyy ja hahmottuu yhä selvemmin.

Yhteenveto

Suorassa vastuussa Jumalan edessä täytyy vielä muutama asia tulla sanotuksi. Olen juuri lukenut molemmat saarnat ‘Tehdä Jumalalle palvelus ilman, että se on Hänen tahtonsa’ 18. heinäkuulta 1965 ja 27. marraskuulta 1965 ja olen tullut päätökseen, ettemme saa pysähtyä veli Branhamin mainitsemiin esimerkkeihin, mitä Bileam, mitä Kooran joukko, mitä Jannes ja Jambres ovat tehneet, vaan että meidän täytyy oppia niistä suuri oppiläksy. Kun Daavid halusi hakea liitonarkin Jerusalemiin, ilman että Herra oli käsenyt häntä tekemään sen, härät kompastelivat ja Ussan, joka halusi suojata liitonarkkia putoamasta, täytyi kuolla.

Me olisimme kiittäneet häntä, että hän oikealla hetkellä oli paikalla, mutta Jumala ei kiitellyt, vaan rankaisi kuolemalla. Ja miksi? Koska Hän itse oli antanut määräyksen, että liitonarkkia saavat kantaa vain Leevin sukukuntaan kuuluvat papit (5.Moos. 10). Mikä valtava opetus!

Nyt ei ole kyse mistään uudesta ohjelmasta, ei mistään uusista vaunuista, ei mistään uudesta ilmestyksestä, vaan Jumalan miehistä, jotka ovat Hänen itsensä kutsumia kantamaan Hänen liittonsa Sanaa. Sen me näemme erityisesti Joosuan kohdalla, luvussa 3, Jordanin ylityksessä ja luvussa 6 Jerikon valloituksessa, kun muurit sortuivat. Vain kun kaikki tehdään tarkalleen Jumalan Sanan ja käskyn mukaan, on meille Jumalan voitto taattu.

Mitä seuraa meitä varten Kirjoitusten todistusten ja veli Branhamin mainitsemien esimerkkien opettavaisista opetuksista? Mooseksella ja kaikilla profetoilla oli suora tehtävä. Katsottaessa Uutta Testamenttia Johannes Kastajalla oli suora tehtävä. Pietarilla oli samoin erityinen tehtävä. Ja Paavalilla oli aivan erityinen tehtävä, nimittäin tuoda pakanoille evankeliumi (2. Tim. 4:17). Hänellä oli siihen lähettäminen. Ottakaamme avainsana ‘lähettää’; joka kuuluu jokaiseen todelliseen tehtävään.

„Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä?” (Room. 10:15).

„Niin mene nyt, minä lähetän sinut faaraon tykö...” (2.Moos. 3:10)

„Sano israelilaisille näin: ‘Minä olen’ lähetti minut teidän luoksenne” (2. Moos. 3:14b).

„Ja minä kuulin Herran äänen sanovan: ‘Kenenkä minä lähetän? Kuka menee meidän puolestamme?’ Minä sanoin: ‘Katso, tässä minä olen, lähetä minut’. (Jes. 6:8).

„Niin Herra sanoi minulle; ‘Älä sano: ‘Minä olen nuori’, vaan mene, kunne ikinä minä sinut lähetän, ja puhu kaikki, mitä minä käsken sinun puhua.’ (Jer. 1:7).

„Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni...’ (Mal. 3:1).

„Katso, minä lähetän teille profeetta Elian, ennen kuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä.’ (Mal. 3:23).

Veli Branham sanoo painokkaasti, hänen sanoissaan huomaa ehdottomuuden: **„Jumala ei muuta mieltään. Hänen ensimmäinen päätöksensä on täydellisen oikea”** (Saarna 27. 11. 1965).

Sitä, että kieltää lähettämisen, jonka Kaikkivaltias itse ääneen ja selvästi on lausunut, voidaan verrata Hänen kasvoihinsa sylkemiseen, Hänen syyttämiseen erehtyväisyydestä. Voi olla, että tiettyyn palvelustehtävään kutsutun on kuljettava koettelemusten läpi toisin kuin kenenkään muun. Kuitenkin on samaten jumalanpilkallista puhetta väittää, että kutsuminen on aitoa ja totta, mutta palvelustehtävänsä hän ei saisi enää hoitaa.

Jumalan alkuperäinen määräys pysyy ikuisesti voimassa. Hän ei koskaan muuta päätöksiään. Daavid on siihen paras esimerkki. Siellä on hänen poikansa Absalom, jolla on kolme poikaa ja tytär, ja hän pitää huolen siitä, että Daavidin täytyy lähteä Jerusalemita. Hän tuo tärkeimmät ihmiset vaikutuksensa alle, antaa julistaa itsensä kuninkaaksi. Sen rinnalla Daavidia solvataan, joutuupa Siimein kiroamaksi ja kivittämäksi ja kulkee tietään itkien syvässä halveksunnassa. Tuska, jonka hänen poikansa hänelle tuottaa, oli raskas. Kuitenkin tuli hetki, jolloin Daavid otti Jumalan määräämän paikan vastaan - kaikki muu sitä ennen oli koetuksia. Hän voi jopa sanoa: „*Antakaa hänen olla, sillä Herra on häntä käsenyt.*” (2. Sam. 16:11). Kristus, Daavidin poika, rukoili: „*Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät!*”

Enää ei pätenyt solvaus: „...ettekö tiedä, mitä minun isäni on tehnyt?”, vaan Jumalan päätös oli täydellinen ja jäi voimaan, ja Kristus, meidän Herramme, ja kuvataan viimeiseen lukuun saakka Raamatussa Daavidin poikana. On tarkoituksellista jumalanpilkkaa väittää, että Jumala ottaa takaisin kutsumisen, tehtävän ja lähettämisen.

Ellei Jumalalla olisi meidän ajassamme, joka on tärkein kuudentuhannen vuoden sisällä, suoraa suunnitelmaa ja jokainen voisi tehdä, mitä haluaa, olisi se niin kuin oli tuomarien aikaan, jolloin jokainen teki sitä, mikä hänestä hyvältä tuntui.

Kuitenkin Jumala on luvannut profeetan ja on lähettänyt hänet. Jumala on luvannut, että sanoma, joka uskottiin hänelle, on edeltävä Kristuksen toista tulemistä. Jumala itse on huolehtinut siitä, että minä sain olla henkilökohtaisessa yhteydessä tämän Jumalan miehen kanssa vuodesta 1955 vuoteen 1965 saakka. Olen säilyttänyt 21 kirjettä näiltä vuosilta. Jumala itse on johtanut sen siten, että sain olla luotettavana silminnäkijä- ja korvinkuulijatodistajana hänen kokouksissaan.

1958 tunnistin Jumalan armon kautta hänen pelastushistoriallisen kutsumisensa ja lähettämisen. 1962 hän vahvisti näyn perusteella, joka hänelle näytettiin, jumalallisen kutsumisen julistaa Sanaa ja jakaa hengellistä ruokaa. Huhtikuussa 1966, surullisen hautajaispäivän iltana, muistutti uskollinen Herra minua niistä sanoista: **„Nyt on tullut sinun aikasi, mennä kaupungista kaupunkiin, kantamaan sanomaa kaikkialle maailmaan.”** Sitä minä olen siitä lähtien täydellä panostuksella tehnyt.

Hän, joka on sanonut: **„Minä lähetän sinut toisiin kaupunkeihin”**, tiesi, mitä Hän teki, ja muutamat miljoonat ovat kuulleet Hänen Sanaansa minun suustani.

Sitten vakavaan kysymykseen, joka asetetaan yhä edelleen: Oliko veli Branhamin aikaan vielä joku evankelista, jolla oli sama kutsuminen ja lähettäminen? Ei! Mutta oli paljon jäljittelijöitä. Samoin kysytään: Onko vielä nyt joku ihminen maan päällä, joka on kuullut Herran kaiken läpituokean äänen äidinkielellään ja on vastaanottanut suoran pelastushistoriallisen tehtävän? Tähän kysymykseen minä en voi vastata, se täytyy esittää jokaiselle matkasaarnaajalle itselleen. Ellei mitään suoraa kutsumista ole olemassa, on seuraava kysymys oikeutettu:

Kuka on valtuuttanut veljet? Riittääkö se, että heillä on dollareita - ne voivat olla australialaisia, uusseelantilaisia, kanadalaisia tai US-dollareita? Miten he ovat Sanan ja veli Branhamin saarnojen mukaan asetettavissa paikoilleen, elleivät he ole vastaanottaneet kutsumista ja lähettämistä? Onko joku, joka voisi mainita päivän, paikan ja tehtävän? Eikö se sovi siihen, niin kuin veli Branham sanoi: Tehdä Jumalalle palvelus, ilman, että se on hänen tahtonsa?

Nyt on aika, jossa raamatullista lopunajansanomaa julistetaan suoraan Jumalan tahdossa ja Jumalan kansa johdetaan sisälle Jumalan tahtoon. Jokaisen täytyy ottaa asemansa ja asettua Jumalan puolelle, ollakseen todella morsiusseurakunnassa. Vain siellä, missä Sana yksin pätee, lakkaavat harhaanjohtamiset ja tulkinnat. Jeesuksen Kristuksen seurakunta täytyy nyt tuoda tasatahtiin, täydelliseen sopusointuun Jumalan Sanan kanssa.

On olemassa jumalallinen lähettäminen meidän ajassamme, ja meille uskottu Sana on saava aikaan sen, mitä varten Jumala on sen lähettänyt.

„Sillä Herra nousee niin kuin Perasimin vuorella, hän kiivastuu niin kuin Gibeonin laaksossa tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, ja toimittaakseen tekonsa, kumman tekonsa.” (Jes. 28:21)

„Sillä sanansa on Herra toteuttava maan päällä lopullisesti ja rutosti” (Room. 9:28)

„Silloin hänen äänensä järkytti maata, mutta nyt hän on luvannut sanoen: ‘Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin.’” (Hebr. 12:26)

Herra siunatkoon teitä kaikkia runsaasti.

Jumalan tehtävässä toimien

Bt. Frank

Kuva näyttää kokouksen 23. elokuuta 2009 Romaniassa. Useat tuhannet todellisesti raamatullisesti lopunajansanomien uskovat olivat kokoontuneet, kuulemaan Sanaa ja tullakseen siunatuiksi.

Laitamme liitteeksi taulukon käsittämättömästä holokaustista. Tulee esiin, että kaikki kuusi kaasutus- ja kuolemanleiriä olivat katolilaisessa Puolassa.

Kaksi vuotta riittivät, 1939-1941, kauheiden tuhoamisleirien rakentamiseen. 6 miljoonan murhatun joukossa oli 1,5 miljoonaa lasta.

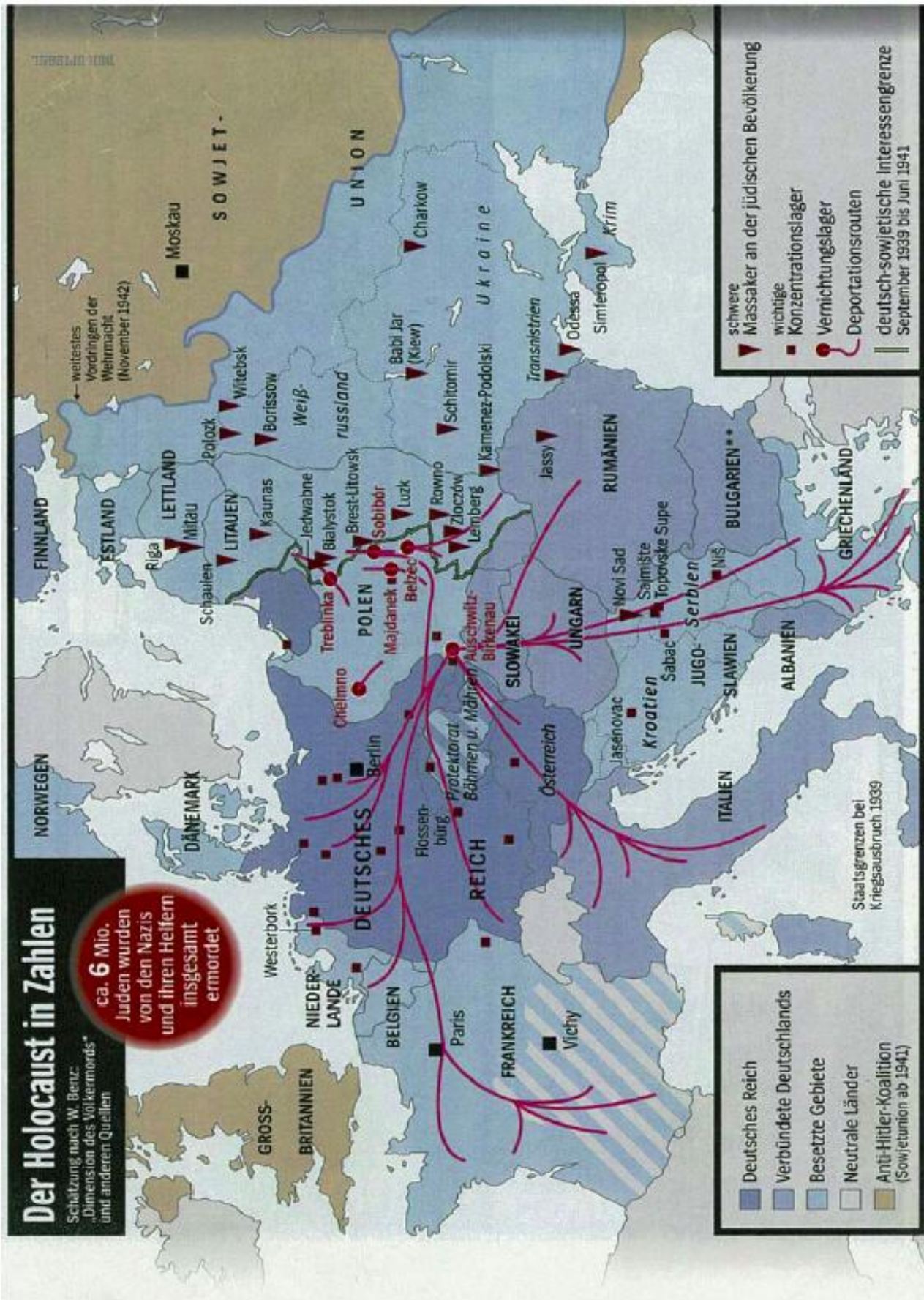
Holokaustin historia on kaikkien tiedossa, kuitenkin esittelyn on tuotava silmiemme eteen sen laajuuden, mitä todella tapahtui.

Ensimmäisen kerran 2000 vuoden jälkeen nousee juutalaisten asukasluku Israelissa suuremmaksi hajaannuksessa elävien juutalaisten lukua.

„Mutta Siionin vuorella saavat olla pelastuneet, ja se on oleva pyhä, ja Jaakobin heimo on perivä perintönsä.” (Obadja 17).

„Näin sanoo Herra Sebaot: ‘Katso, minä olen vapauttava kansani auringon nousun maasta ja laskun maasta. Ja minä tuon heidät asumaan Jerusalemin keskelle. Ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa, uskollinen ja vanhurskas.’ (Sak. 8:7-8)

Kokous Madagaskarissa 16 elokuu 2009

Kokous Johannesburgissa 17. elokuu 2009

...niin käy myös sanan, joka minun suustani lähtee: se ei tyhjänä palaa vaan täyttää tehtävän, jonka minä sille annan, ja saa menestymään kaiken, mitä varten sen lähetän. (Jes 55:11)